

REISVERSLAG - INLEEFREIS 2004

Anita schrijft:

Zaterdag, 30-10-2004

Het is onmenselijk vroeg als een stralende Irene me begroet op de luchthaven. Iedereen - of toch zo goed als... - is keurig op tijd en we worden nog eens aan elkaar voorgesteld: Wim en Wardje, Lucrèce en Willy, Bea en Chris, Frie en Clement, Mireille, Nele, Gerda, Oswald, Aimé, Rogianne, Lieve, Rita en ikzelf, Anita. In India zullen ook nog Kathleen en Joachim ons verwoegen. Ze zijn niet erg inschikkelijk de personeelsleden op Zaventem en dat maakt Irene best zenuwachtig want er is toch dat enorme valies van 35 kg met hulpgoederen die ook - en liefst zonder kosten - mee moet.

Net op tijd halen we het vliegtuig naar Londen.

Die luchthaven zien we van alle kanten. Uiteindelijk staat de voltallige groep een uur of wat later terug bij ons startpunt in vertrekhal 3.

Ondertussen kent bijna iedereen iedereen en leren we dat in het engels 14 en 40 verdomd veel op elkaar lijkt.

Met wat vertraging vertrekt het vliegtuig naar Doha. De service aan boord is perfect en de sfeer zit er goed in.

Nele koopt in Doha - want daar hebben we tijd zat - een halve kilo gedroogde abrikozen voor 1 euro en krijgt die abrikozen verpakt in een klein zakje en die nog eens in een grotere.

Die zakjes steken sommigen de ogen uit en er worden zakjes aangesleurd met nog meer abrikozen en parfum en drankjes.

Om 1.30 vertrekken we naar Thiruvananthapuram (het vroegere Trivandrum). We krijgen nog een maaltijd "only chicken" en na een hazenslaapje moeten we uitstappen. 8 uur in de morgen: India en zuster Maria Mouton en zuster Jacely en Charles verwelkomen ons. Twee busjes waar wij en onze bagage eigenlijk maar voor de helft in kunnen, brengen ons naar Kovalam.

De naam van het hotel Pappukutty beach resort vroegen we beter op voorhand, want Rita en ik slagen er toch weer in verloren te lopen.

We krijgen daar onze eerste tropische regenbui, sommigen kopen reeds indrukwekkende souvenirs en een meerderheid eet die avond kreeft in het Nirvana restaurant. Je zou je voor minder in de hemel voelen!

1-11

In de gietende regen vertrekken we de volgende morgen, maar als we een uurtje op de prachtige Backwaters varen, is het droog..

Tijdens de lunch begrijpen we plots wat "spicy" betekent.

Het regent weer pijpenstelen, de weg is barslecht, maar de chauffeur rijdt prima, alhoewel.....

Het is laat als we uiteindelijk de plek bereiken waarvoor we kwamen: Scad camp in Cheranmahadevi.

De bezieler van Scad: mister Cletus en zijn vrouw Amali wachten ons op..

We worden verwelkomd met tikka (=derde oog) bloemenkransen, bloemen en vuur door een stralende kinderbende.

Hartverwarmend, ontroerend... een van de meest beklijvende herinneringen zal later blijken.

De welcome dinner is lekker en we kunnen zelfs wijn of bier kopen...

Ook het logement is heel wat beter dan wat ik verwachtte: 4 dames in 1 slaapkamer met 2 badkamers!!

2-11

De wekker loopt af om 7 uur en het ontbijt is elke dag om 8 uur gepland.

Omeletje, toast, fruitsap, koffie of thee, kortom, een goed ontbijt.

Dan volgt het bezoek aan de Scad activiteiten op de campus.

Het wordt vooral een bezoek aan de verschillende scholen.

De mannen nemen opvallend veel foto's in de school voor nurses... Toegegeven: allemaal mogelijke kandidaten voor Miss World. De dames daarentegen zijn het er roerend over eens dat de technische jongensschool ook met adonissen bevolkt is.

Maar ons hart smelt toch als we bij de klasjes van de gehandicapten komen.

De mentaal gehandicapte kleine kinderen verwelkomen ons met een bloemetje en een dansje.

Voor zover ik het van de coördinator begrijp, zorgen een 5tal personen er dag en nacht voor de ongeveer 30 tot 40 kindjes.

Een coördinator en haar personeel die hoogstens 1 dag per maand vrij is, 24 op 24 uur verantwoordelijk en die dan zegt: "I never am tired! These children are my life!!"

Ik denk aan mijn collega's... Hoed af voor zoveel idealisme!

Een leerrijke voormiddag, onze bewondering groeit...

Na de middag bezoeken we het Scad hoofdkwartier in Tirunelveli en we laten daar al het schoolgerief en kilo's zonnebrillen achter. Daarna winkelen we wat: hairoil, sandalen en sari's zijn onze eerste trofeeën.

Thuis - want zo voelen we ons reeds - bekijken we de nieuwe scad promotie dvd. De stroom valt maar één keer uit.

Na het avondmaal verheugen we ons op een douche, maar er blijkt geen water te zijn. Vies en vuil kruipen we in bed. Kevers, motten en muggen worden onzichtbaar als het licht uitgaat.

4 dames, 2 badkamers maar geen water! Als dat maar goed afloopt...

3-11

Nog geen water... dat wordt een probleem.

Gelukkig komt er uit een kraantje buiten wel water.

Na het ontbijt begint onze eerste werkdag: grond aanbrengen op de speelplaats, schilderen, helpen in het klasje of in de kinesitherapie..

12 uur: verf op, vooral de witte. Mister J.K., de manager vertrekt met 2 mannen en Rogianne om verf te kopen.

Zij zijn niet terug als wij middagmalen.

Om 2 uur vertrekken we naar het Scad zigeunerschooltje: 3 klasjes met gemiddeld 40 zingende kinderen...old mac donald has.....Dan tonen de zigeunermeisjes hun danskunst en haalt een slangenvanger een cobra en een wurgslang uit een zak.

Vervolgens bezoeken we een door Scad opgericht melaatsendorp.

We zien zo natuurlijk wat Scad voor deze dropouts doet, maar ik voel me hier niet goed bij. Ik lijk wel een rampoerist die de miserie van een ander gaat bekijken. Dit bezoek hoeft niet voor mij.

In Tirunelveli bezoeken we dan de Nella Appar tempel en voor de meesten onder ons is het een eerste kennismaking met het Hindoeïsme en zijn goden: Rama, Shiva, Ganesh, Vishnoe, de Lingam en de Yoni...ingewikkeld en ook verwarrend voor ons - westerlingen - maar we worden veelvuldig gezegend, als we maar betalen!

Terug thuis krijgen we weer een lekkere maaltijd; Clement brengt ons aan het zingen en als we op de kamer komen loopt er water uit de kraan!

4 dames kruipe fris onder versgewassen lakens.

4-11

Om 7.15 klopklop: 'everything ok? Water is coming?' Vanaf nu is dit een dagelijks ochtendritueel.

Na het ontbijt proberen we te mailen: een hele onderneming voor sommigen.

In het klasje worden we dolenthousiast onthaald.

Elk kind wil ons een hand geven, bij ons op schoot, maar spijtig genoeg ontbreekt het hier echt aan een minimum van materiaal. Er zou hier zoveel kunnen als....

Ondertussen brengt Clement - geholpen door Chris en een vriendelijke Indiër - leuke tekeningen aan op de muren. Het oogt al een heel stuk vrolijker.

Een van de doelstellingen van Scad is: vrouwen zelfredzaam maken door ze een handel te laten oprichten.

Die handeltjes bezoeken we in de namiddag: we bekijken en kopen matten en placemats.

Rogianne koopt daar een lading sari's!! en Frie koopt een pot voor 3 roepies, maar mag hem niet betalen.

Terug thuis blijft er tijd om te wandelen, te relaxen en de avondshift schilders maken hun werk af..

Het avondmaal is door Lucrèce en Frie klaargemaakt: kip, ananas, gebakken patatjes en echte Belgische mayonaise.

En nog later slapen - de ene snurkend, de andere blazend, eentje zuchtend en eentje wakend....- de 4 dames.....

5-11

Om 7 uur zijn we al weg. Een lange busrit met enkel een P-stop brengt ons naar Madurai.

We bezoeken er de machtige Sri Meenakshi-tempel.

Het is een van de meest indrukwekkende tempels van India. Maar de Franse gids spreekt onverstaanbaar en het Hindoeïsme is veel te ingewikkeld om er bij één zo'n rondleiding veel van te begrijpen. Maar de heilige olifant zegent ons en 's middags hebben we er een perfect idee van hoe chaotisch het leven is in een Indische grootstad en zijn we een hoeveelheid tasjes en doosjes tijgerbalsem rijker.

's Middags eten we in een chique restaurant en bij de P-stop in de namiddag merken we voor het eerst iets van het kastensysteem. Wij drinken thee en koffie in een Vip-ruimte van een restaurant. Zo Vip voel ik me nochtans niet.

Maar een Vip wc is er gelukkig niet... Na nog ongeveer 4 uur bus komen we aan in een hotel in de buurt van Periyar Nationaal Park.

Ik merk dat met 2 slapen toch iets eenvoudiger is.

6-11

Om 6.45 zijn we reeds op de bus en voor de boottocht zijn de verwachtingen hooggespannen. Het meer heeft in de mist iets feeërieks, maar veel dieren verschijnen er niet op het appel: enkele vogels, buffels, één olifant en een kolonie otters.

Onze hoop is gesteld op de jungletocht.

We krijgen indrukwekkende "getten" aangemeten en vertrekken.

Ons groepje heeft pech want de gids weet niet veel, spreekt bijna geen engels en verstaat ook niet wat wij vragen.

En de herten, apen en junglekickers hadden we zonder hem ook wel herkend!!

Dan begint het te regenen, doornat tot op ons vel! Maar dat is het ergste niet: overal zitten bloedzuigers. Zelfs de thuisblijvers maken er kennis mee op de badkamer...

Diegenen die gaan shoppen zijn showen hun aanwinsten en een aantal onder ons genieten van een overheerlijke Ayurveda massage.

Raar, maar de prijzen voor de avondmalen zijn plots 20% hoger...

7-11

Het regent nog 's morgens en Clement heeft de plaatselijke pastoor een Marialied beloofd. Dus trekken een aantal mensen vroom ter kerke en laten de katholieke Indiërs kennis maken met 'Onze lieve Vrouw van Vlaanderen'.

De gutsende regen belet ons niet te gaan winkelen en kletsnat maar voldaan stappen we op de bus die ons weer zal terug brengen. Onze schoenen zouden in India niet meer droog raken zal later blijken.

We nemen een avondmaal met zicht op Madurai en vuurwerk.

Doodmoe kruipen vier dames in bed; het is dadelijk stil...

8-11

Na het ontbijt gaat iedereen weer aan zijn vertrouwde werk..

De kinderen zijn te uitgelaten en na 2 uur besluiten we te verdwijnen om ze wat rustig te krijgen.

Rogianne vult haar enorme valies met haar souvenirs. Wat ze met al haar eigen spullen zal doen is een probleem voor zaterdag.

Ondertussen blijft het slechte weer aanhouden.

Na het middageten vertrekken er enkelen om de watervallen te bekijken, maar ze stranden in Cheranmahadevi waar ze door straten met 30cm water vrolijk stofjes gaan kopen.

Omstreeks 6 uur vergasten de 150 gehandicapten ons op een culturele happening.

Glunderende gezichten en echt knappe prestaties!

Alleen al het feit dat meer dan 100 kinderen op de grond rustig zitten te wachten, is indrukwekkend.

Terecht krijgen ze een daverend applaus. Pluim voor de leerkrachten!!

Een hele tijd na het eten komen Irene en Lieve en Wim en Wardje thuis van alweer een lange tocht naar Scad projecten en ze vertellen verhalen over vrouwen die in dorpen als vrijwilligster werken en ook over vrouwen die voor een ganse dag wieden op het land slechts 1 euro per dag verdienen en mannen net geen 2 euro.

Zij zijn duidelijk nog onder de indruk en als wij in de regen onze kamer opzoeken, zien we dat de schilders nog ijverig aan het werk zijn.

4 vrouwen vermoorden een kakkerlak, lezen en schrijven nog wat en "genieten" van het vreemde oorverdovende concert van honderden brulkickers.

9-11

Geluid van plastic zakjes hindert, vooral 's morgens. Dat vertellen me 2 kamergenoten.

Ik zal een alternatief moeten zoeken om in 't vervolg mijn rugzak te pakken. Om 9 uur staat ieder van ons, gepakt met o.a. een lading stylo's om heel India te leren schrijven, te wachten op de bus die ons naar Tuticorin zal brengen.

Daar zullen we ons adoptiekind ontmoeten.

Onderweg, bij een zoutmijn, zien we vrouwen op hun hoofd zout versleuren, 30kg.

De mannen scheppen het zout op.

De vraag om op geregelde tijdstippen de rollen eens om te draaien, mag dan al vrouwvriendelijk zijn, het is in elk geval zeer on-Indisch.

We bezoeken nog een schooltje voor gehandicapten en worden er weer met tikka en bloemenkrans verwelkomd.

Een gebouwtje verder staan onze adoptiekinderen te wachten. Ze bieden ons bloemen aan. De kindjes zijn zeer onwennig en verlegen. Een gesprek aanknopen lukt slechts een beetje via hun begeleiders en leerkrachten. Die doen hun best en stilaan ontdooien de meeste kinderen..

We lunchen met de kinderen: lekkere rijst op een bananenblad.

Daarna nemen we afscheid.

Ik ben heel blij dat ik mijn adoptiekindje zag, maar ik weet echt niet of het wederzijds was. Hij kan in elk geval in zijn klasje wat vertellen over die rare blanken en hij kan cadeautjes uitdelen.

Ik hoop dat hij dat leuk vindt.

We nemen nog vlug een kijkje in de technische school en krijgen te horen dat er in de school dankzij een ingenieus opvangsysteem, lekker gezond water aanwezig is voor de hele school..

We bezoeken nog een zoutmijnschooltje en weer worden we verwelkomd met tikka en een voorstelling met dans.

Onze laatste halte is een schooltje waar Irene een speeltuintje opent en waar we in dialoog gaan met een vrouwengroep.

Wat een sterkte stralen die vrouwen uit!

Ze leggen hun spaarsysteem uit. 20 vrouwen brengen elke maand elk 15 roepies samen.

Als ze een zeker bedrag bijeen hebben, mogen ze bij Scad lenen tegen 1% en zo kunnen ze handel drijven.. De winst gaat naar hun eigen bank. Leden van de groep kunnen uit die pot lenen en bij eventuele niet terugbetaling wordt de schade gedragen door de ganse gemeenschap. Een solidariteit waar we wat van kunnen leren!

Aan tafel is de sfeer weer opperbest; zelfs J.K. lacht vrolijk mee.

De kikkers kwaken weer vrolijk en bij de 4 dames is het plasticprobleem niet voorbij.

10-11

“Everything ok? Water is coming.?”

Deze keer hebben we wel wat te vertellen, want ik heb de doucheknop in mijn hand en het water stroomt van alle kanten!

Everything ok ? No dus.

Na het ontbijt is er de officiële opening van het gebouwtje dat door ons gesponsord en geschilderd is. “Love is two hearts singing one song” heeft Clement op de gevel geschilderd. Cletus en een zeer geëmotioneerde Irene knippen het lint na een gebed in het Tamil en een speech van Cletus.

En dan wordt er midden dat nieuw geleverde lokaal een echt kampvuur aangestoken. Daarop wordt naar Indische gewoonte een pot melk gekookt. We krijgen vervolgens ook een beker melk. En weer dansen de kinderen en wij bedanken met: If you are happy....

We hebben tijd zat om te mailen, maar no electricity!

Rogianne krijgt haar adoptiekindjes vandaag te zien: twee verlegen schatjes die ocharme 150 km met het openbaar vervoer hebben gereden.

Wij wagen ons nog eens naar de stad, maar morgen is het ‘feest van het licht’ voor de Hindoes. Ze kopen nieuwe kleren en wij zullen het geweten hebben. Maar sommigen onder ons zijn solidair en doen hetzelfde.

Wat een drukte!!

’s Avonds slapen 4 dames vlug in, maar minstens één van hen geniet van voetzoekers, vechtende of parende honden en om 6.30 knalt men hier het lichtfeest in.

11-11

Het is ook hier feest, het ontbijt loopt wat uit, de school heeft vrijaf vandaag en met 3en maken we een wandeling door de omgeving.

Om 13 uur wordt de feestmaaltijd in de tuin opgediend.

Maar het begint weer te regenen en we vluchten binnen.

Om 15 uur gaat het merendeel wandelen met Amali, maar ook die wandeling regent uit.

Van 17uur tot 19.30 houden Cletus en Antony en Charles en de dokter een panelgesprek waarin nog maar eens de doelstellingen en de projecten van Scad worden verduidelijkt.

Ik probeer het samen te vatten.

Op **sociaal** vlak:

Het begon in 1985. De idee was vrouwen zelfredzaam maken en redden uit de armoede.

De untouchables werden onderdrukt en daarvan waren vrouwen het eerste slachtoffer. Werkloosheid, droogte, slechte werkomstandigheden verplichtte vrouwen soms te gaan lenen tegen 120%.

Aanvankelijk brachten vrouwen 10 roepies per maand samen. Nu is dat 50 roepies. Bij het bereiken van een bepaalde som kunnen ze geld lenen om kleine bedrijfjes op te richten. De vrouwen die we gisteren zagen werken vooral in de landbouw. Scad stichtte reeds 1350 groepen en van zodra ze zelfstandig bezig kunnen zijn, trekt Scad zich terug.

De groepen vertegenwoordigen reeds een som van 40 miljoen roepies.

Vrouwen willen nu eventueel ook in de politiek.

Scad zorgt ook voor drinkbaar water.. In Tuticorin valt er slechts 500mm water (4 à 5000 in Europa) en het grondwater is zout. 350 dorpen hebben nu water en in 60 dorpen werden de bestaande tanks ontzilt.

Onderwijs: in 1987 werkten de kinderen vanaf 7 jaar in de zoutmijnen.

Slechts 14% ging naar school. Scad medewerkers gingen in de zoutmijnslumbs van huis tot huis vragen hun kind naar school te sturen.

Het gebeurde niet, de ouders hadden het weinige dat hun kinderen verdienden nodig. Pas als de zoutarbeiders 40 roepies verdienden stuurden ze hun kinderen naar school. Door acties verdienen de zoutarbeiders nu 80 roepies.

60.000 mensen werden bevrijd van slavenarbeid, 50.000 kinderen van kinderarbeid.

Slechts 4% gaat nu niet naar school.

In de landbouwgebieden is er een gelijkaardig probleem: er kan slechts 4 maanden gewerkt worden. Scad zoekt alternatieven.

In 370 dorpjes zijn er schooltjes, maar ze hebben niets en de leraars - 2 voor 5 klassen - zijn onbekwaam. Er wordt nu door scad met vrijwilligers gewerkt die voor een kleine vergoeding de leraars helpen.

Gezondheid:

In 1988 startte de dokter met het opzoeken van lepra, aids, verlaten oude mensen, diabetici, mensen met hartproblemen.

Er zijn weinig medische faciliteiten en geen transport en een hospitaal is er voor 2.400.000 mensen. Daarom richtte Scad mobiele teams op en zijn er vrijwilligers die trainingen volgen. Vorig jaar werden er 12000 cataractoperaties uitgevoerd.

Zo'n operatie kost nu nog slechts € 8,00.

Oude verlaten mensen zal men in de toekomst een thuis trachten te geven.

Melaatsen krijgen een huisje en 600 roepies leefgeld.

Kinderen worden gevaccineerd.

Zigeunermeisjes werden vaak op 10 jaar reeds uitgehuwelijkt. Nu zitten er toch zo'n 200 zigeuner kinderen en kinderen van lepralijders in het schooltje dat we bezochten.

Cletus besloot het betoog met de woorden: het weinig wat jullie geven, is heel veel waard in India.

Na het avondeten gaan we slapen maar Nele en Rogianne krijgen onze Indische bodyguards zo zot dat ze kikkers gaan vangen om ze vervolgens in de kamer te komen tonen...

Ik heb sterk het vermoeden dat ze niet enkel in kikkers geïnteresseerd zijn...

12-11

's Morgens is die er zowaar terug met kikkers.

Voor ons zou het een rustige dag worden: de werken zitten erop en er zijn slechts 2 kindjes achter gebleven in mijn klasje.

Het regent alweer en sommigen gaan toch nog eens winkelen: lungis, keukenhanddoeken en zowaar een zijden onderbroek voor 28 roepies is de buit.

En dan komt het 'Fare well dinner'.

Vooraf vuurt vooral Aimé nog wat vragen af. Volgens mister Cletus is in India godsdienst heel belangrijk. Ze kijken terug op een 4000jaar oude cultuur maar zijn ondanks hun armoede verdraagzaam en vriendelijk. All true, we ondervonden het aan den lijve...

Een aperitief, een maaltijd als bij een huwelijk en een dessertenbuffet om 'U' tegen te zeggen en dan als toemaatje nog een leuk cadeau.. We worden er zowaar stil van...

Op onze kamer worstelen 4 dames met valiezen en zakken. Wat er niet in kan, blijft gewoon achter.

13-1

De bus en de jeep zijn reeds overvol en er blijven nog 7 gewone valiezen en het enorme valies van Rogianne. Wat onmogelijk lijkt, lukt toch, zij het dat in de bus niemand nu nog echt comfortabel zit.

Lucht hebben we genoeg, want er ontbreekt een raam en wonder boven wonder: het regent niet! We rijden tot in Kanyakumari waar de Indische oceaan, de Arabische zee en de golf van Bengalen samen komen. Per boot bezoeken we er het heiligdom van de filosoof Vevekananda die daar in 1892 op een rots kwam mediteren.

Er staat ook een reusachtig standbeeld van Thiruvalluvar de grootste dichter uit Tamil Nadu die 3330 gedichten van 2 lijnen en 7 woorden schreef.

Dan rijden we verder naar Palliady, waar zuster Maria Mouton voor een echte Vlaamse maaltijd heeft gezorgd.

Ze kent haar landgenoten want er zijn ook liters bier. Natuurlijk voelen we ons dadelijk thuis, maar dat heeft zo zijn nadelen. Want als we de borduurwerkjes gaan bekijken, raken we daar moeilijk weg.

Het Padmanabhapuram palace - 'Wooden palace' - dat min of meer op onze route ligt, wordt dan in sneltempo bekeken: indrukwekkend, knap...

Het is reeds donker als we in Kovalam aankomen, maar dat belet ons niet om onze laatste roepies uit te geven.

Het avondmaal: king prawns of tiger prawns en ander lekkers.

4 dames gaan slapen 2 per 2 en ik heb alvast een souvenir extra: een kanjer van een verkoudheid.

14-11

4.45 wake-up call

Onze moslimchauffeur brengt ons toch nog naar de luchthaven voor hij zijn suikerfeest zal vieren.

Maar op de luchthaven lijken ze het niet zo op al die zware valiezen begrepen te hebben:

1020 roepies per kilo overgewicht! De eersten moeten zwaar betalen, bij de volgenden is er plots geen probleem meer en zo krijgen we toch nog een schamel valiesje 'voor-het-goede-doel' uit het land.

Dan blijkt mijn paspoort teveel of te weinig informatie te bevatten en zijn de labels voor de handbagage zoek.

Maar verder verloopt het langzaam maar zeker... We komen op het voorziene uur aan in Zaventem en onze valiezen rollen al van de band nog voor wij er toekomen..

Bedenking:

Dit is mijn reisverslag.

Ik had het ook uit een andere hoek kunnen belichten, nl hoe het voelt als iemand uit de Rupelstreek 14 dagen de gesprekken probeert te volgen en te begrijpen van een grote groep West-Vlamingen en een enkele Gentenaar.

Maar wat Scad en vzw zoutmijnkinderen betreft: zij deden en doen geweldig werk.

Zoutmijnkinderen steunen is geen druppel op een hete plaat. Het is zoals Irene zegde, eerder een oliedruppel die heel ver doordringt.

En steeds weer komt het in mijn gedacht: je zal maar als kind in Tamil Nadu geboren worden en een vader hebben en een moeder die in de zoutmijnen werken.

Ik besef, dat ik geen enkele verdienste heb aan het feit dat ik hier leef. Ik heb gewoon geluk gehad...

Anita Francquet - Willebroek